Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 31 Den 29 Juli. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 45 årg. 1928

David och Jonatan.

1 Sam. 20: 27—42.

En verklig vän är en oskattbar gåva. En sann vän kan icke köpas för pengar. Att äga en god vän är en av livets största skatter. Detta vet du av egen erfarenhet. Med en uppriktig vän kan du tala om de mest förtroliga saker. För honom kan du öppna ditt hjärta såsom för ingen annan. Äger du en trofast vän, då skall du göra allt för att bevara hans kärlek.

Den som icke har någon vän, är verkligen fattig. Han har ingen att anförtro sig åt, ingen med vilken han kan dela sina glädje- och sorgeämnen.

Från vårt lands historia känna vi till, huru ynglingar och män ingingo fostbrödralag. De svuro varandra trohet i liv och död. Ett av de vackraste vänskapsband, historien känner, var det, som en gång knöts mellan David och Jonatan. Deras vänskap sattes på de hårdaste prov. Endast döden kunde skilja dem åt.

Jonatan är en av de ädlaste personer, som vi känna. Han var en upphöjd karaktär. Hos honom fanns ingen avundsjuka, ty han kunde glädja sig över Davids framgångar. Då David slog Goliat kände han ingen av-

undsjuka mot honom. I stället gav han David vid detta tillfälle allt vad han bar på sig.

Det är en skön syn att se personer, som kunna glädja sig över andras framgångar, emedan man så sällan ser det i livet. Däremot finner man, hur människorna avundas varandra och se snett på dem, som ha framgång. Men det är lågt och simpelt att avundas andra deras framgång, om den vunnits genom ärlig strävan.

Jonatan var Davids beskyddare, och däri uppenbarade sig höjdpunkten av Jonatans vänskap. Han visste, att hans hämndgirige och svårmodige fader hatade David och sökte tillfälle att döda honom. Saul trodde, att David ville störta honom ifrån tronen och därför ville han förgöra den unge mannen.

Öppet skymfade Saul sin son för dennes vänskap till David. Nu ställdes Jonatans vänskap till David på de hårdaste prov. Men här skåda vi upphöjdheten i Jonatans karaktär, ty faderns hårda ord och skymfliga tillmälen kunde icke bryta den vänskap, som förenade de unga männen.

När Saul uppgjorde planer att döda David, upplyste Jonatan David därom. Denne kunde därigenom skydda sig för de onda anslagen. Till sist började Saul förstå, att hans son stod i vänskapligt förhållande till David. Vid denna upptäckt blev han så förbittrad, att han svängde spjutet mot sin egen son.

Jonatans vänskap sattes på hårda prov, men han bestod dem. Utan fruktan försvarade han sin vän. Vi ha mycket att lära av Jonatan. Såsom han försvarade sin vän, skola vi också försvara våra vänner, när de angripas på ett orättfärdigt sätt. Vi skola aldrig försvara en orätt handling, som en vän till oss gjort sig skyldig till.

De båda vännerna fingo icke länge vara tillsammans. På grund av Sauls hat, måste David fly från hovet. Det blev ett kort smärtsamt avsked. De gräto med varandra. Men hur det än skulle gå, vänner skulle de bliva till livets slut. Och att David satte värde på Jonatans vänskap framgår av den klagosång, han sjöng vid underrättelsen om vännens död. Han kände den förlust, han lidit. Glöm ej, att varje brustet vänskapsband är en förlust.

A. Walder.

Den lille vallpojken.

(Forts. fr. n:r 30.)

Sedan Moni anvisat Häggerli sitt nattläger, drog han skyndsamt vidare med sin hjord nedåt byn till. Han blåste i sitt horn så att det genljöd i dalen och från alla de kringspridda husen kommo barnen springande och rusade var och en fram till sin get, som de igenkände på långt håll. Några kvinnor kommo och togo sina getter vid hornen och förde dem hem och snart var hela hjorden skingrad.

Moni var nu ensam med en brun get, som var hans egen, och gick med henne till det lilla huset vid bergslutningen, där hans mormor väntade honom utanför dörren.

"Har det gått dig väl i dag?" frågade hon vänligt i det hon ledde in geten för att mjölka den. Mormodern var i trots av sin ålder en duktig kvinna, som skötte huset och den lilla ladugården och höll ordning överallt.

Moni ställde sig i dörren och tittade på henne. När hon slutat mjölka, sade hon:

"Kom Moni, du är nog hungrig nu!"

Hon hade aftonmåltiden färdig, så Moni hade bara att sätta sig till bords.

Majsgröten och getmjölken smakade honom förträffligt. Under det de åto omtalade han för mormodern hur han haft det under dagen, men så snart han slutat äta, uppsökte han sitt nattläger, ty han måste upp med solen och driva sin hjord på bete.

På detta sätt hade Moni redan tillbragt två somrar. Han var så van vid att vara getpojke och leva tillsammans med sin hjord, att han ej kunde tänka sig ett annat liv. Hos mormodern hade han bott så länge han kunde minnas. Modern hade dött då han var helt liten, och fadern hade snart därefter rest till Amerika. För att tjäna pängar, som han sade, ty han trodde att det skulle gå fortare där borta.

Ehuru mormodern var fattig tog hon genast den lille gossen till sig, och delade sitt knappa bröd med honom. Därför vilade välsignelsen över hennes lilla hus och de hade aldrig behövt lida nöd.

Den gamla präktiga Veronika var omtyckt av alla i byn. När därför för två år sedan en ny getgosse måste anställas, röstade alla enhälligt på Moni, ty de unnade den arbetsamma Veronika att genom Moni få litet extra förtjänst.

Den fromma mormodern lät honom ingen morgon draga upp till fjälls utan att först säga till honom:

"Moni, glöm inte huru nära du är den gode Guden där uppe på bergen. Han hör och ser allt och för hans ögon kan du ingenting dölja. Men glöm inte heller att han är dig nära för att hjälpa dig. Därför behöver du inte vara rädd om du också inte har en mänsklig varelse i din närhet däruppe, som du kan ropa på. Ropa på den käre Guden om du är i nöd, han kommer dig strax till hjälp."

Då drog Moni full av tillförsikt upp med sin hjord. Varken på de högsta bergen eller de ensamma klipporna kände han någon fruktan, ty han tänkte: "Ju högre upp, ju närmare är jag Gud, och ju säkrare att han skall hjälpa i allt som möter mig."

Så hade han varken sorger eller bekymmer utan kunde glädja sig från morgon till kväll. Intet under då att han joddlade och sjöng av hjärtats lust för att giva uttryck åt sin glädje.

2 kap.

Monis liv på bergen.

Följande morgon vaknade Paula så tidigt som aldrig förr, ty en kraftig sång hade väckt henne. "Det är troligtvis getpojken", sade hon och sprang raskt till fönstret.

Alldeles riktigt. Frisk och strålande med röda kinder stod han däruppe och höll på att taga ut den bruna geten och killingen ur gethuset. Sedan svängde han sin stav i luften, getterna sprungo och hoppade omkring honom och hela skaran gick uppåt bergen under det Moni sjöng så det ekade i fjällen:

"Däruppe i granskogen
sjunger fågelkören,
och regnar det
så skiner solen snart igen."

"I dag måste han sjunga hela sången för mig", sade Paula, i det hon lyssnade så länge hon kunde höra hans vackra, glada stämma.

Morgonrodnaden göt sitt vackra sken över nejden och en frisk bergvind nöp Moni i öronen. Det tyckte han om. När han kom till det första klipputsprånget joddlade han så det genljöd ned i dalen och mången badgäst slog förvånad upp sina yrvakna ögon, men somnade snart igen, ty alla visste, att getpojken gick så tidigt, att de kunde sova en stund till. Men Moni klättrade vidare med sin hjord högt upp bland fjällen.

(Forts.)

I stora skogen.

I stora skogen Lisa gick
att plocka bär åt mor.
Sen ekorr'n fått en liten nick
hon stannade ett ögonblick
invid en stacke stor.

Och sedan följde hon en bit
ett färggrant fjärilpar,
som fladdrade båd' hit och dit
bland blommor små; en kort visit
de gjorde här och var.

Sen kom hon till en liten bäck,
som sorlade så glad,
den var så lustig och så käck,
där stod förgätmigej så täck
i klungor och i rad.

Och sen, ja, sen var Lisa trött
och vägen sågs ej till,
sin fot hon ganska illa stött,
och förklä't rivet var och blött,
ja, stackars Lisa-lill!

På mossgrön tuva sjönk hon ned
bland skogens klockor blå,
och in i drömmens land hon gled
så ljuvligt, ty John Blund var med,
han vet nog passa på.

Hon drömde vackert, där hon låg.
bland ljung och lingonris,
och intet skrämde hennes håg,
hon drömde säkert, att hon såg
en skymt av paradis.

Men hemma växte oron fort. —
Var, var fanns Lisa-lill?
Och ganska snart man hade sport,
att när hon lämnat hemmets port,
hon gått åt skogen till.

Man letade i väst och öst,
men Lisa fann man ej,
och mor fick intet svar till tröst
av Lisas kära, klara röst,
trots alla rop, ack nej!

Men då kom gamle Trogen till,
han förut borta var,
och när han hört att Lisa-lill
i stora skogen vandrat vill',
då blev han snabb och snar.

Snart ljöd hans klara, skarpa skall
liksom en stolt fanfar.
Då drog det som ett böljesvall
av glädje fram bland gran och tall,
ty Lisa funnen var.

Och när hon är hos mor igen
och riktigt vilar ut
berättar hon om vandringen,
som rolig först, blev tröttsam sen,
men dock tog lyckligt slut.

ELLA.

Mathilda Wrede.

Sångarnas vän.

För många år sedan fanns i provinsen Vasa, Finland, en guvernör som hette Wrede. Han hade nio barn, som han varmt älskade. Kärast av alla höll han dock den yngsta dottern, Mathilda. Hon var som en solstråle och blev omtyckt av alla som hon kom i beröring med. Själv älskade hon alla varelser, inte bara människor utan djur, träd, blommor, himlen och jorden. O, så roligt hon hade om sommaren på sin faders gods! Då sprang hon omkring med hundar och kattor och hälsade på hos kalvar, lamm, grisar och höns. Mest tyckte hon om hästar. En gång fick hon av sin far en fölunge, som hette Stjärna. Hennes förtjusning kände inga gränser. När fölungen fyllde ett år firades hans födelsedag. Han fick ett fint dukat bord med bröd. Mathilda var en djärv ryttarinna och ej rädd för någonting.

Läsa och skriva lärde hon sig utan ansträngning, men i flickpensionen, dit hon längre fram sändes, trivdes hon ej. Flickorna voro så helt olika henne själv och hade helt andra intressen.

När det skulle sågas eller huggas ved till baron Wredes hushåll, kommo män i fula bruna rockar för att utföra det arbetet. Men de kommo inte ensamma som andra arbetare utan åtföljdes av beväpnade soldater. Många av dem hade en kedja om benen. Det såg så tungt och svårt ut. Männen

Mathilda Wrede.

sågo också sura och trumpna ut och arbetade ovilligt. Lilla Mathilda blev alltid så ledsen, när hon såg de där männen. Hon hörde, att de kommo från fängelset, och hon tyckte, att det skulle vara förskräckligt att vara in-

stängd där, och inte få gå fritt omkring i Guds fria natur.

Hon mindes så väl, när hon vid sju års ålder för första gången såg, när en smed satte handbojor på en vild fånge. Man ropade åt henne att gå sin väg, ty det var ingen syn för en liten flicka. Men då svarade Mathilda: "Om den stackars mannen står ut med att bära bojorna, så står väl jag ut att se på dem."

En gång fick hon av fadern en vitlackerad möbel, som fångarna gjort. När hon satt på en stol vid skrivbordet, kunde hon inte låta bli att tänka på, så många eder och onda ord, som fångarna uttalat under det de arbetat på möblerna. "Hur ska inte de stackarna avundas mig dem", tänkte hon, och kunde rakt inte fröjdas åt dem.

En dag, Mathilda var då ungefär 18 år gammal, gick låset till hennes rumsdörr sönder. Fadern sände då till fängelset och lät hämta en smed, som skulle laga det. Mathilda satt i rummet medan låset lagades. Så nära hade hon aldrig förr varit en fånge. Hon tittade noga på mannen, och märkte, att han såg ledsen ut.

Själv hade hon kort förut erfarit den högsta glädje, som en människa kan erfara. Hon hade givit sitt unga hjärta åt Herren Jesus, och brann av längtan att få tjäna honom.

Nu måste hon berätta om denna glädje för den stackars mannen. Hon var mycket rädd och hjärtat klappade nästan hörbart, när hon berättade för fången om Herren Jesus, som givit sitt liv för att frälsa honom och ville vara hans vän. Fången hörde uppmärksamt på och sade sedan: "Ack, kära fröken, ni skulle komma och tala om sådant för oss i fängelset, det kunde vi behöva."

Mathilda ville gärna göra mannen till viljes och lovade att komma nästa söndag. Överlade hon månne svaret? Hon visste ju inte ens om hon skulle få lov att gå dit. Säkert var det Gud själv, som ingav henne svaret, ty han hade ett storartat arbete åt henne just bland fångarna.

När hon, dagen ifråga, äntligen efter många övertalningar fick faderns löfte att gå till fängelset, så blev det ej sista gången, ty den följdes av tusentals andra. (Forts.)

Lekvattnets söndagsskola.

Vi äro en liten skara söndagsskolbarn från Lekvattnet, som är beläget i norra Värmland. Och vi vilja sända en hälsning till andra barn och lärare, med sångarens uppmaning: "Sök att vinna barnen för Jesus!

Snart i himlens glädje träder skaran in, O vem skulle vilja tomhänt gå därin! Varje barn kan frälsas: brinn, vart hjärta brinn, Sök att vinna barnen för Jesus!

"Barnen för Jesus" är vår lösens ord, "Barnen för Jesus" sprid det kring vår jord. Kalla dem tillsammans kring Guds nådes bord. Sök att vinna barnen för Jesus."

En medhjälpare i Lekvattnets söndagsskola.

Lekvattnets söndagsskola.

Lekvattnets söndagsskola.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 5 aug.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Gud giver oss en himmel. Uppb. 21:10—14, 22:1—5.

Minnesvers: Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. Matt. 5:8.

MELLANAVDELNINGEN.

David skonar Sauls liv. 1 Sam. 24:3—10, 17—23.

Minnesvers: Men jag säger eder: Älsken edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder. Matt. 5:44.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Högtiderna. 3 Mos. 23:4—16, 39—44.

Minnesvers: Detta är den dag som Herren har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada. Ps. 118:24.

En långfärd. IX.

För våra minsta.

I Lund de sågo jätten inunder kyrkans kor
och klockan sen, den gamla, underbara
där stodo de i undran, som var så djup och stor,
att djupare den inte kunde vara.

Till Halland ifrån Skåne de kunde komma strax,
I Halmstad läto de sig då servera
det finaste de hade: en äkta halmstadslax;
sen gåvo de sig ut att promenera.

Men när en stund de vankat och sett på Kattegatt,
de körde vidare utefter kusten,
men Kalle nästan tröttnat att hålla i sin ratt,
Och Ann-Sofi att resa tappat lusten.

De hemåt börjat längta och gåvo knappt sig ro
att se på Göteborg, den stora staden,
fast där låg skepp så många, så man kan knappt det tro,
och granna flaggor hade hela raden.

ELLA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928